

Όνειροπόλον της Δόξης και Άγγελον της Ελπίδος — ή Δόξα της Πατριδος με τον Δευκοκύμαντον Αιγιαλόν — ή Αἶθα του Πολυγύρου με την Χρυσόπτερον Έλπίδα — ή Έρωσις ή Θάνατος με την Μακεδονίαν, Δάκρον της Μακεδονίας, Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν, Ρόδον της Ανατολής και Αθήνην — ή Άγγελος της Ελπίδος με την Αθήνην, Έλληνικήν Θεότητα και της Φράκτις τ' Αγοιολούλουδου — τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα με την Θύελλαν και Ἀτρόμητον Δέοντα — ή Ριγολέττος με τον Δάζαρον, Ἀξιολύπητον, Βαρελάμι και Αἰθήνην — ή Παλλάς με τον Φρά-Διάβολον, Αἰθρίδα του Ὁραίου, Δαναόν, Γολδοδάκη και Ἀξιολύπητον — τὸ Ἑλληνικόν Μεγαλειον με την Ἑλληνικήν Ἰδέαν, Ἑλληνικήν Αἴγλην, Ἑλληνικήν Προήν, Ἑλληνικήν Δόξαν και Ἑλληνικήν Πατριδα — ή Δυμιδούς με τον Δευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Περιστερόνι της Ἰθάκης και Μεγάλην Ἰδαν — ή Ρέμβη με τὸ Ὀνειρο στο Κῆμα, της Φράκτις τ' Αγοιολούλουδου, Ἑομεράλδαν και Ροδῖαν — ή Ἰσπίτης του Στερεώματος με την Έρωσις ή Θάνατον, Ἀριελ και Ρόδον της Ανατολής — ή Ἄγγελος Ἀδερφινός με την Μουσικήν Ψυχήν, Κρυστάλλινον Σπήλαιον και Βαρελάμι — ή Πιστις-Πατρις με την Έρωσις ή Θάνατον, Ἐρδοξον Ὑδραν, Ἡρωϊκήν Κρήτην, Κωνσταντινον, Δάδαρον και Ἀτρόμητον Δέοντα — τὸ Μαγεμένον Ἀκρογιάμι με τὸ Ταπεινὸ Γαστρι, Ταπεινὸν Ἴον, Μελαχροινήν Ἀφροδίτην, Ἀγνήν Καρδίαν και Μαύρον της Βενετίας — ή Δάζαρος με τὸ Καρδομυρικο, Γλυποκοινάταν, Ἀθάνατον Ἑλλάδα, Ἀφρόν του Κύματος και Νικηφόρον Ὀδρανόν — ή Θύελλα με τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρον, Ριγολέττον, Βαρελάμι, Καρδομυρικο και Σαγάρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ.

πέλασες τί ώραία ἐκδρομή!) Ἡρωϊκήν Κρήτην, κτλ. κτλ.
 Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Αὐγούστου
 Ἰ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον εἶναι γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχί 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

- 376. Λεξιγράφος.**
 Σε φιλεῖ τὸ πρῶτόν μου
 Σ' ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου
 Βασιλεὺς γνωστότατος
 Γίνεται τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας τῆς Ἑλευθερίας
- 377. Στοιχειόγραφος.**
 Τὴν ὄσφρησιν ἡ φύσις
 Μὲ ὥρισε νὰ ἴδω
 Ἄλλ' ἂν τυχόν θελήσης
 Τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον
 Νὰ τ' ἀντικαταστήσης,
 Ἀμέσως διὰ τὴν γεύσιν
 Κατάλληλον θὰ γίνω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τοῦ Σουλίου
- 378. Στοιχειστονόγραφος.**
 Εἰς ἐπιθετον γνωστόν σου
 Ἐνα γράμμα ἂν προσθήσης
 Καὶ τὸν τόνον μεταβίης,
 Ἄλλο ἐπιθετον προβαίνει
 Ποῦ τάντιθετον σημαίνει.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἑλευθερίας
- 379. Κερνομένη Παροιμία.**
 Ὁ Νίκος ἀπὸ ἐπὶ χρόνῶν
 Ἦταν παιδί τετρὰ
 Καὶ ἀπὸ τόσο δὰ μικρὸ
 Βαρυόταν τὸ σχολεῖο
 Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔλεγε:
 «Τὸν κόπο σου μὴ χάνης
 Καὶ τίποτε δὲν κάνεις»
 Μήπως μαθαίνει γράμματα;
 Μαθαίνεις κολοκύθα;
 Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ὁ δάσκαλος
 Τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσιδῶς
- 380. Πυραμῖς.**
 + Ὁ σταυροὶ εἶνε χώρα τῆς Ἀσίας.
 * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 ** + ** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 *** + *** = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 **** + **** = Πόλις νήσου Τουρκίας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τῆς Χίου
- 381-385. Μαγική Συλλαβή.**
 Τῆ ἀναλλαγῆ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τριῶν στοιχείων (δύο συμφώνων και ἐνὸς φωνήεντος) νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Ἀλέξιος, μαυρίζω, ὅμοιος, βλέπω, ἀλιεύς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφῆος Σημιαῖς
- 386. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντόλιπον.**
 Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προτελευταῖον τῆς τρίτης και οὕτω καθεξῆς, σχηματίζου φωνηεντόλιπον γωμικόν τοῦ τύπου:
 * - * * * - * * *

1, Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης 2, Ὀμηρικὴ ἠρωϊκὴ 3, Τραγικὸς ποιητὴς 4,

Νύμφη ὁμηρικὴ 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 6, Μοῦσα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπαλωμένης Φουφούλας

- 387. Φωνηεντόλιπον.**
 κρ-μ-τ-θμ-σ-λγξς-μ
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας
- 388. Γρίφος.**

				T	
προ	προ	προ	T	τὸ	T
προ	οὐδ	προ		T	
προ					

 τοῦμα θιν'
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστροῦ τῆς Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.
 300. Ἀηδῶν (ἄει, Δῶν.)—301. Πάνοπη (Πᾶν, ὄπη.)—302. Ταῦρος-Τύρος.—303. Δίδω-Διδῶ.
 304. ΑΚΤΙΟΝ 305. ΠΟΛΥΒΟΣ
 ΚΥΡΟΣ ΠΗΝΕΙΟΣ
 ΤΡΙΣ ΠΑΓΩΣΑΙ
 ΙΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣ
 ΟΣ ΝΙΣΥΡΟΣ
 Σ ΣΟΥΝΙΟΝ
 ΣΕΝΕΚΑΣ
 306-307. 1, Πᾶν μέτρον ἄριστον 2, Σοφὸν τὸ σαφές.—308. Ἡ Δάρναξ τῆς Κύπρου.—309. Τῆ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ Τ: Ἀ-σατα τὰ τῆς τύχης.—310. Διὰ τῶν T, Σ: ΤΥΤΟΣ (Τύσος, σίτος, ἰσΤός, ἄστΟς, ὄστιΣ.)—311. Ἐν σὺν ἐνί, σὺν ἐνί, ἴσον ἐν. Ἐμπορεῖ νὰ εφαρμοσθῆ εἰς τὸ τρισυπόστατον τοῦ Θεοῦ. (ἐν σὺν ἐν-εἰς υ-ἐν υ-ἴσον-ἐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ διγλώττειται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]
Αναλλάσσω Μ Μυστικά. Τὸ ὠραιότερον βραβεύθησεται διὰ καλλιτεχνικῆς εἰκόνας.—Γλυποκοινάταν, ἴντα κάμνετενε αστοιχειό;» — Διπλομάτα, ἔνα χειρισμὸν στὰς γλυκυτάτας Ἀθήνας.—Αἰγυπία Βασιλοπάις. (Ζ'—170)
- Ε**γκάρδια συλλυπητήρια ἀγαπητῷ φίλῳ Κωμοπούλῳ ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλεστάτης ἀδελφῆς.—Μουσικὸς Ὀμιλος «Ὁσφρέσ». (Ζ'—171)
- Ε**γκάρδια συλλυπητήρια φιλάτῳ μοι Π. Κωμοπούλῳ ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ προσφιλοῦς ἀδελφῆς.—N. Δ. Κακακατοάνης. (Ζ'—172)
- Φ**ιλτάτη Φοφῶ Σ., πῶς περᾶς στὴν Πόλι; θυμάσαι καμιά φορά τὴς καλόγρης και τὴς παλαιᾶς σου φίλης; Ἐχει ἀγῶνας ἡ Πόλι;...—Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, Ἑλληνική Αἴγλη. (Ζ'—173)
- Π**λουτίσατε τὰς συλλογὰς σας! Ἀγοράσατε δελτάρια εἰς τιμὰς εὐθηνάς.—Euristhène D. Triantafillides, post-restante, Smyrne (Asie Mineur). (Ζ'—174)
- Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπτη τὸ φύλλον των, καὶ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποσιτέλλοντες και 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν ἐκδύνημεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίαι φρ. χρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμᾶνται ἑκάστων λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.</p> <p>Ἐτος 29ον.—Ἀριθ. 33</p>
---	---	---

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)
 Ἡ Σέννα ὄρθωσε τὴν κεφαλὴν.
 — Θάρρος! εἶπε πρὸς τὸν Γιάγκον, συγκεντρώνουσα δλας τῆς τὰς δυνάμεις με μίαν ὑστάτην προσπάθειαν τῆς θελήσεως.
 — Μάλιστα, Σέννα, θάρρος! ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ρίπτων βλέμμα γεμάτον ἀπὸ τὴν ἀνίσχυρον λύσσαν του πρὸς τὴν πυρόγαν, ἡ ὁποία με ὀλίγα τραβήματα τῶν κουπιῶν ἐπλησίαζε νὰ τοὺς φθάσῃ θάρρος, και ἄς ἀγωνισθῶμεν ἕως...
 Ἐνας τρομακτικὸς πάταγος τὸν διέκοψεν. Ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸν πυρπολούμενον με τὰς ἀλυστραπάς, κατέβαινε μία μεγάλη πυρήνη σφαῖρα, ἡ ὁποία ἐπεσεν εἰς τὸ μέσον τῆς βάρκας. Τὸ ξύλον ἔτριξε κ' ἔσπασε, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἤνοιξεν εἰς δύο, και ἡ πυρόγα ἔκαμε μίαν περιστροφὴν και κατεποντίσθη.
 Ἡ Σέννα ἐξηγνημένη, εἶχε λιποθυμήσῃ. Ἄ! δὲν ἐθάρυνε τώρα διόλου διὰ τὰ χέρια τοῦ Γιάγκου, τώρα ποῦ δὲν τὸν ἐσφιγγεν ὁ ἐφιιάλτης τῶν ἀνθρώπων με τὰ κόκκινα πτερά. Ὑπεστήριξε τὴν βασιλοπούλαν ἀπὸ τὴν ζώνην, και μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ τὰ τρία παιδιὰ ἐτράβηξαν δυνατὰ τὸ σχοινί, ἐπατοῦσεν εἰς τὸ ἕδαφος τῆς νήσου.
 Ἄλλοι Βά-Τοάνα δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὸν ποταμόν, ἴσως ὅμως εἶχαν μείνη εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπανήρχοντο νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν πάλιν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φθάσουν ὅσον τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ξηράν.
 Νέα σχέδια κατεσκευάσθη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, διότι τὰ ὑλικά δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὴν νήσον. Ἡ Σέννα, εἶχε συνελθῃ

ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τῆς τὴν ἔβαλαν λοιπὸν νὰ καθήσῃ ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν σχεδίαν, και οἱ τέσσαρες σύντροφοὶ τῆς ἐπίασαν τὰ κλαδιὰ ποῦ ἐχρησίμευαν ὡς κουπιὰ, και ἔφεραν τὸ ἐλαφρόν των πλεούμενον εἰς τὴν ὄχθην.
 Οἱ ζέβροι ἔβασκαν ἵσυχαι εἰς ὀλίγη ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ποταμόν.
 — Γρήγορα τώρα! εἶπεν ἡ Σέννα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνακτήσῃ ὄλην τῆς τὴν δραστηριότητα, και δὲν ἐπρόσεχε διόλου εἰς τὴν πληγὴν τῆς ἔμπρός, διὰ νὰ εὑρω-

τα, με τὴν ὁποίαν ἡ καταγίς εἶχε καταποντίσῃ τὴν πυρόγαν τῶν ἐχθρῶν των.
 — Καὶ πιστεύετε ὅτι καταγίς, ἂν ἐνεργούσε μόνη τῆς, θὰ τὰ ἐκατάφερνε τόσον λαμπρὰ πρὸς χάριν μας; ἠρώτησεν ἡ Σέννα μειδιῶσα.
 — Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγνόησε τίποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς λέξεις.
 — Αὐτὸ και μόνον, ὅτι πάλιν εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρὸς ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν μας' χωρὶς τὸ σπίτι του ποῦ πετᾷ, τὸ ὁποῖον ἐπήγγε κ' ἔφερε, με τὴν σιδερένιαν λόγχην του, τὴν καταγίδα ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, θὰ ἤμεθα τώρα ἡ νεκροὶ ἡ αἰχμάλωτοι.
 — Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος' ἡ μᾶλλον, και ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἀπίστευτον ἐπέμβασιν τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρὸς, ὅτι ἦλθε τάχα νὰ προκαλέσῃ ἡλεκτρικὴν ἐκκένωσιν τῶν νεφῶν τῆς καταγίδος ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς μας, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἐκεραυνοβολήθη ὅσον και ἂν εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον του δι' ἡμᾶς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡθέλησε νὰ θυσιασθῆ δι' ἀγνώστους;
 Ἡ Σέννα ἔσεισεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν:
 — Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς δὲν ἐκεραυνοβολήθη. Ὅσοι τὸν ἔχουν ἰδῆ νὰ ὑψώνεται εἰς τὸν ἀέρα με τὸ σπῆτι ποῦ πετᾷ, με καιρὸν θελλῶδη, γνωρίζουν ὅτι ἡ μηχανὴ του εἶνε τότε συνεπασμένη με πυκνὸν δίκτυ ἀπὸ μετάξι, κ' ἐπάνω σ' αὐτὸ γλυστρά ἡ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς νὰ τὸ καύσῃ.
 Ὅταν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἡ ἐκπληξίς και ὁ θαυμασμός των νέων ὑπερέβη κάθε ὄριον. Τὸ ἀνήκουστον ἐκεῖνο τόλμημα, παρουσιαζόμενον με αὐτὴν τὴν ὄψιν, ἐγένετο πιθανὸν και

«Τὸ ἔστερέωσεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν...» (Σελ. 258, στ. α')

μεν τὸν Ἰανόν, ποῦ ἔχει βέβαια φθᾶσῃ πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς.
 — Τὸν Ἰανόν! ἀνέκραξαν ὅλοι μαζί οἱ ἄλλοι.
 — Μάλιστα, τὸν ἀδελφόν μου... ἔχει τώρα περᾶσῃ τὴν σειρὰν τῶν πέντε καταρρακτῶν, και δὲν ὀ ἀργήσωμεν νὰ τὸν συναντήσωμεν.
 Κανείς δὲν εὔρε τὸ θάρρος ν' ἀντικρούσῃ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν και κανείς δὲν συνεμερίζετο, ἤρχισαν δὲ νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν εὐτυχεῖ ἐπικαιρότη-

κατορθωτόν· και όμως δεν είχαν πεισθή...

Η Σέννα εστάθη διά να της επίδεση...

Με κάτι βότανα, των οποίων εγγώριζε...

Το κατάπλασμα των βοτάνων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ός να γίνη το ψητό.—Το σέδιον του Τα...

Είχεν έλθη το βράδυ. Φοβούμενοι...

Ενώ η Σέννα ανεπαύετο εξηπλωμένη...

Ο απαγωγέας μου, ήρχισε λέ...

μόνοι μεταξύ των ιθαγενών φυλών...

Ετραβήξεν εμπρός, πριν από έμας...

Με μετέφεραν τροχάδην μέσα από...

Με παρέσυρε φιωμένον και δεμένον... (Σελ. 258, στ. γ')

κνα του Κροκοδείλου. Δέν κατώρθωσα να σάς αφήσω...

Επερίμενα να με οδηγήσουν εις τα...

Ο Ταμίνας, —τό έμαθα άκούων...

Άρπάση από τον θεόν την εξουσίαν...

Εννοείτε βέβαια ότι εγώ ήρνήθη...

Ο Ταμίνας, μ' έλην την λύσαν...

Είς έλας του τας παρακλή...

σας είδα, και αυτό μου έδωκε την έλ...

Στάσου! εφώναξα προς τον δή...

Εφαντάσθη τότε να τον αφήσω εις...

Εγνώριξα ότι οι Βά-Τοάναί, που...

φερεν εις το νησί, να κόψετε τα δεσμά...

Πρώτη η βασιλοπούλα σε είδε...

Αυτό ως μη σας παραξενεύη, ά...

Πόσον χρήσιμα δέν θα μάς ήσαν...

Ο Ιανός έμειδίασε, και με αίνιγμα...

Όλα μας τα όπλα και τα φυσίγ...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

„ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΑ“

Αγαπητοί μου,

ΕΛΩ άκόμη με αυτά που είδα και ήκουσα...

Αί «επιθεωρήσεις» αυτές που άκούτε...

χρησιμεύει συνήθως ένα πρόσωπον...

Όύτω εις τα «Παναθηναία» επιθεω...

Όλοι μαζεύονται τριγύρω του και τον...

Με το «εφθασε», να κ' ένα αυτοκίνη...

Θέλετε εργασία; τους έρωτά.

Μάλιστα! Εργασία! φωνάζουν...

Πολύ καλά! Το αυτοκίνητον θα...

Επειτα καταφθάνει ο στρατός. Αποτε...

Επειτα παρουσιάζονται... τα Α-ναγνώσματα...

Να τώρα αι διάφοροι Επιτροπαι και...

Μα πώς, έρωτά, έγιναν τώρα...

Όχι, αλλά εμπορεί να γίνουν.

Επειτα εινε τα παιδιά που κυνηγούν...

Όλοι οι Έλληνες, σιγά-σιγά, φεύγουν.

Θέλεις και γέλια έκαμα έκείνο...

Γέλια και γέλια έκαμα έκείνο...

Επειτα καταφθάνει ο στρατός. Αποτε...

Καλλιτέρα μονάχος παρό κακά συν...

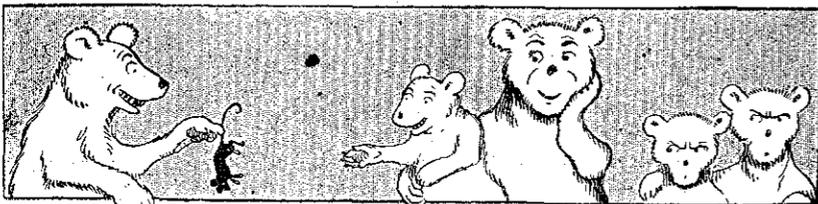
Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.

Ἡ καλή Νικολέττα ποτέ δὲν ἐκακοκάρδιζε τὸν Στρατῆ. Ἄμα ἤθελεν ὁ Στρατῆς νὰ ξανακούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τί θὰ κάνουν τὸ καλοκαίρι καὶ τὴν ἀνοιξί, αὐτὴ ἀμέσως τοῦ τὰ ἔλεγε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ δένδρα, ὅπου τὰ ἀρκουδάκια σκαρφαλώνουν καὶ μαζεύουν φρούττα ζουμερά καὶ ὠριμα· τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ τσίκουδα καὶ γιὰ τὰ σμέρτα, ποῦ κάνουνε κρᾶκ-κρᾶκ, ἅμα τὰ βάλῃς στὸ στόμα σου καὶ τὰ μασήσῃς· τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ πεταλοῦδες, ποῦ πρέπει τὸ ἀρκουδάκι νὰ προσέχῃ, ἂν θέλῃ νὰ τὰς χάδῃ καθὼς πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα καὶ περνοῦν ἀπὸ κοντὰ τοῦ· τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ ἱσκαθάρια καὶ τὰ ἄλλα μαμμουδία, ποῦ τὰ τσακώνει τὸ ἀρκουδάκι μετὴν ἄκρα τῆς γλώσσας του, καὶ τὰ κρατᾷ στὸ στόμα του καὶ τὰ πιπιλίζει, ὅπως κάνουν τὰ παιδάκια τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὰς καραμέλ-

«Ποιανὸς εἶνε ὁ πόντικας; ...» (Σελ. 260, στ. 6'.)

λες. . . τοῦ ἔλεγε καὶ γιὰ τόσα ἄλλα καλὰ πράγματα, ποῦ εὐρίσκει κανεὶς, ἅμα κἀν ἕνα περιπατάκο εἰς τὸ δάσος καὶ τὸ βουνό, χωρὶς νὰ κρυώνῃ. . .

— Νὰ φᾶς, καίμενε Στρατῆ, μανιτάρια, ποῦ εἶνε κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὴν φτέρη. . . ν' ἀρπάξῃς τὰ φάρια ποῦ ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὸ νερό νὰ κουνήσῃς τὴν ἀχλαδιά, καὶ νὰ πῆσουνε τ' ἀχλάδια σὰν βροχή καὶ σὰν χαλάζι μέσα στὸ στόμα σου· ν' ἀπλώσῃς μονάχα τὸ χέρι σου, καὶ νὰ πιάσῃς δέκα τυφλοποντικὸς ποῦ ξετρυπώνουν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τους. . . χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὰς γουστερίτσες ποῦ κοιμῶνται στὴν λιανάδα, οὔτε τὸ μέλι ποῦ εἶνε στὰ κυφέλια, οὔτε τὰ αὐγά ποῦ εἶνε στὰς φωλίτσες τῶν πουλιῶν, καὶ τὰ πουλιά μαζί. . .

Τὰ ἄκουε ὅλα αὐτὰ ὁ Στρατῆς καὶ τοῦ ἐπέφτανε τὰ σάλια του :

— ὦ! Νικολέττα μου, ποτε νάρθῃ τὸ καλοκαίρι! . . .

Μιὰ μέρα, μετὴν λιανάδα, ποῦ δὲν ἤτανε ἀνοιξί ἀκόμα, ἀλλὰ ποῦ ἐμύριζε σὰν ἀνοιξί, ἐβγήκε ὅλη ἡ οἰκογένεια νὰ κάμῃ ἕνα γύρο ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρκουδοσπηλιά. Ἐμπρὸς ὁ πατέρας καὶ

ἡ μητέρα, πίσω ἡ Νικολέττα, καὶ ὕστερα τὰ δύο μικρά, ποῦ πρώτη φορὰ ἐπήγαιναν περίπατο.

Ὁ Στρατῆς δὲν ἔμεινε καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐκείνην τὴν διασκέδασι. Τὸ δάσος ἦτανε μαῦρο καὶ μελαγχολικό, τὰ λειβάδια ἔρημα καὶ παγωμένα· οὔτε ἕνα πουλάκι στὸν ἀέρα, οὔτε ἕνα ζῴντιο κάτω στὴν γῆ. . . Μιὰ μοναξιά, καὶ μιὰ μονοτονία, ποῦ ἐπιανότανε ἡ ψυχὴ σου. . . Ὁ ἀέρας κρύος καὶ χειμωνιάτικος, θαρρεὶς πῶς ἐβόγγουσε, καθὼς ἐφυσούσε μέσα στὴν ρεμματιά· καὶ καθὼς ἐπροχώρησαν βαθύτερα στὸ δάσος, ἄκουσαν τοὺς λύκους νὰ οὐρλιάζουν, κ' ἕνας κόρακας, μαῦρος σὰν τὴν πίσσα, ἐπέταξε ψηλά μετὰ ἄσχημες φωνές :

— Κρά! κρά! κρά!

Ἐφοβήθηκε ὁ Στρατῆς, καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του πῶς πιδ καλὰ εἶνε στὴν ἀρκουδοσπηλιά.

— Καλέ, αὐτὸ εἶνε ἡ ἀνοιξί; ἡρώτησε ἀπογοητευμένος τὴν ἀδελφή του, τὴν μεγάλην.

— ὦ! ὄχι, — τοῦ εἶπεν ἡ Νικο-

λέττα. Δὲν εἶνε ἀνοιξί· εἶνε μονάχα τὸ βουνὸ καὶ τὸ δάσος. Ὑπομονή ὅμως! θὰ ἔλθῃ ἡ ἀνοιξί, καὶ θὰ γίνουμ ὁμορφα κ' αὐτὰ εἶνε καὶ τώρα ὁμορφα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ συνήθισῃς. . . Ὁ Στρατῆς σὰν νὰ μὴν τὸ ἐπολυπίστευε. Καὶ ἔπειτα, — ὑπομονή, ὑπομονή! ὡς ποτε πιδ νὰ κάμῃ ὑπομονή! Καὶ πῶς νὰ κάμῃ ὑπομονή, ἀφοῦ ἡ κοιλίτσα του ἦτανε ἄδεια.

Καὶ νὰ δῆτε, ποῦ ἐκείνη τὴν στιγμὴ, νὰ κ' ἐρχότανε ὁ κύρ Μάρκος, μ' ἕνα πόντικα ξυλιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο, ποῦ τὸν εὐρήκε καθὼς ἐσκάλιζε σὲ μιὰ τρύπα.

— Ποιανὸς εἶνε ὁ πόντικας;

— Ποιανὸς ἄλλουνοῦ; τῆς Στρατούλας! ἐφώναξε ἡ κυρὰ Μάρκαινα.

— Δικός μου! δικός μου! ἐφώναξε καὶ ἡ Στρατούλα, ἡ κακομαθημένη.

Ἄγριεψε τότε ὁ Στρατῆς, καὶ ἤθελε νὰ φωνάξῃ κ' αὐτὸς ἡ Νικολέττα ὅμως, πάντα προσεκτικὴ, ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἔπιασε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μετὰ τὸ χέρι της.

Καὶ τῆς Στρατούλας τὸ στόμα ἐκλείσθηκε τότε· ἀλλὰ μετὰ τὸν πόντικα, ποῦ τὸν ἔκαμε ὅλον μιὰ μπουκιά. . .

(Ἐπταὶ συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΚΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Η ΦΙΛΟΣΕΝΟΣ ΘΥΡΑ

Ἄν καὶ δὲν ἦσαν τοιαύτης φύσεως ὥστε νὰ τὴν ἐθαρρύνουν εἰς τὴν ἀπόπειράν της, αἱ δύο κατὰ σειράν ἀποτυχίαι της δὲν ἐκλόνισαν ἐν τούτοις τὴν ἀπόφασιν, ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ Ἀνδρέα, νὰ στείλῃ δηλαδὴ ἕνα τηλεγράφημα εἰς τὴν Λεπτοκαρυά. Ἐπροσπέρασεν ἐν τούτοις δύο ἢ τρεῖς οἰκίας χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κρούσῃ τὰς θύρας των, καὶ ἐπήγαινε νὰ εἰσέλθῃ πλέον εἰς τὴν πόλιν, ὅταν, ἐμπρὸς εἰς μιαν κομψὴν κατοικίαν, ποῦ ἐφαίνετο ἀπ' ἔξω σὰν ἐλβετικὸν περίπτερον, μετὰ περιποιημένην ἀρχιτεκτονικὴν, ἐστάθη ἀναποφάσιτος.

Ἡ θύρα τοῦ κιγκλιδώματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κυρίαν οἰκοδομήν, ἦτο ἀνοιχτή, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ θύρα τῆς κατοικίας. Ἡ εὐνοϊκὴ αὐτὴ συμπτωσις διέλυσε τοὺς δισταγμοὺς της· αἱ δύο αὐταὶ θύραι, αἱ ἀνοιγμένα, ἡ μία πρὸς τὸν κῆπον, καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔλεγγαν εἰς τοὺς διαβάτας: «Μὴν ντρέπεσθε, καλέ· ἂν θέλετε, κοπιᾶστε μέσα. . .»

Ἡ Ἀνδρέα ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀνθρώποι τόσοι ἄφοβοι, δὲν ἤμποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε ἐξαιρετοὶ ἀνθρώποι· διότι, οἱ κακοί μόνοι, ἔλεγεν, ὑποθέτουν τοὺς ἄλλους ἱκανοὺς νὰ κάμουν τὸ κακόν.

Διέβη λοιπὸν γεμάτη μ' ἐλπίδας τὸ κατώφλι τῆς φιλοξένου κατοικίας, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ἀνέβη τὰ ἔξω σκαλοπάτια τοῦ μαρμαρίνου ἀναβάθρου καὶ εὐρέθη εἰς τὴν εἴσοδον ἐνὸς διαδρόμου ἀρκετὰ εὐρυκώρου, ἐπιπλωμένου μετὰ θερῶν καθίσματα καὶ μετὰ δύο τραπέζια, ἐπάνω εἰς τὰ ὅποια ἐσύροντο φύρδην-μύγδην βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες. Τρεῖς μεγάλαί διφυλλοὶ θύραι ἤνοιγαν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν διάδρομον πρὸς τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογαίου· εἰς τὸ βάθος, μιὰ σκάλα ἀπὸ ξύλο στιλπνόμαυρον ἐφερε πρὸς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡ μία θύρα ἦτο μισοἀνοιχτή, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος αὐτῆς τῆς θύρας ἤκούετο τὸ κελάδημα παιδικῶν καὶ δρασερῶν φωνῶν, εἰς τὸ ὅποιν ἀνεμινύετο κατὰ διαλείμματα ὁ βαρύτερος τόνος μιᾶς ἀνδρικής φωνῆς, ἐναλλάξ πρὸς τὰ γλυκύτερα καὶ φιλοσόφως ἐπιπληκτικὰ λόγια μιᾶς γυναικείας λαλιάς. Ἀπὸ τὸ μισοἀνοιγμά της θύρας, ἡ Ἀνδρέα ἤδυνήθη νὰ ρίψῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν μερικὰ λαθραῖα βλέμματα. Γύρω εἰς ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἐπὶ πρὸς ὅσωπα εἶχαν συναχθῆ διὰ τὸ δεῖπνον: ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἀμφοτέρω εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των, καὶ πέντε παι-

διά, τρία κορίτσια καὶ δύο ἀγόρια, — ἀπ

τὰ ὅποια τὸ μεγαλύτερον ἐφαίνετο δώδεκα περίπου ἐτῶν, καὶ τὸ μικρότερον μόλις δύο.

Ἡ θελκτικὴ ἐκείνη οἰκογενειακὴ εἰκὼν τόσο καλὰ παρίστανε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν, ὥστε ἡ ἄμοιρη Ἀνδρέα συνησθάνθη πικρότερα τὴν ὀλῆψιν τῆς μοναξιάς καὶ τῆς ἐρημίας της. Ἦτο κατακουρασμένη, ἐξηνητλημένη καὶ σχεδὸν τὴν εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσεν. Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς της δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκτελεσθῆ· ἡ ζωηρὰ ἀνησυχία της διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ πατέρα της τῆς ἔδωκε τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τὴν τελευταίαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ μέσα νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἐκεῖνο τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν εἰδοποιούσεν ὅτι ἐπέστρεφεν ἡ κόρη του καὶ θὰ ἔθετε τέρμα εἰς τοὺς φόβους του.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κρούσῃ τὴν θύραν διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν παρουσίαν της, τῆς ἤλθε σὰν ζάλη· ἐκλόνηθη, καὶ ὀρμεμύτως ἐπρότεινε τὰ χέρια διὰ νὰ εὐρῇ στήριγμα. Μετὰ τὴν ἀσθενῆ ὄθησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἐκεῖνο τὸ κίνημα, ἡ θύρα ἔκαμε στροφὴν καὶ εὐρέθη ἀνοιχτή. Τὸ ζωηρὸν φῶς τῆς κρεμαστῆς λάμπας ἐφώτισε τότε τελείως τὸ πρόσωπον τῆς ξένης, καθὼς καὶ τὰς ἐλαγίστας λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας της. Μετὰ τὴν ἐξαφνικὴν ἐκείνην ἐμφάνισιν, αἱ συνομιλίας ἔπαυσαν, οἱ γονεῖς δὲν ἤμπόρουν νὰ συζητήσουν τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπορίας των καὶ τὰ παιδιὰ ὑψώσαν μετὰ ἐκπληξίν τὰ μάτια των πρὸς τὴν ξένην.

— Ἦθελα. . . ἤρχισεν ἡ Ἀνδρέα, πρὶν κανεὶς προφθάσῃ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὸν λόγον τοῦ ἐρχομοῦ της εἰς τὸ σπίτι των, — ἤθελα. . .

Τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἄκρας ἀδυναμίας της, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν δειλίαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησεν ὁ ἦχος τῆς ἰδίας τῆς φωνῆς—φωνῆς τόσο ἀλλαγμένης, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἦτο πλέον ἡ ἰδικὴ της, — ἡ Ἀνδρέα κατ' ἀρχὰς δὲν ἤδυνήθη νὰ προχωρήσῃ πέραν ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκείνην λέξιν.

Ἀλλὰ ἡ εὐμένης ἐκφρασις ἐκείνων τῶν εἰλικρινῶν καὶ ἀπροσποϊήτων φυσιογνωμιῶν, τὴν ἔκαμε νὰ λάβῃ ὀλίγον θάρρος, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Ἦθελα πενήντα λεπτά.

Ἄλλ' ὡς νὰ εἶχεν ἐξαντλήσῃ ὅλην, ὅση τῆς ἔμενε πνοή, διὰ νὰ διατυπώσῃ αὐτὸν τὸν διακαῆ τῆς πόθον, τὴν κατέλαβεν ἡ σκοτοδίνη· ὅλα γύρω της ἤρχισαν νὰ γυρίζουν, νὰ χορεύουν ἕνα δαιμονιώδη χορόν, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι τὴν ἐσῆκωνε καὶ τὴν ἐκυλοῦσεν ἕνας ἀνεμοστρόβιλος.

— ὦ! μητεροῦλα, ἐφώναξεν ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ, φαίνεται σὰν πεθαμένη τῆς πείνας. Θέλεις νὰ τῆς δώσωμε ἕνα κομμάτι γλυκίσμα;

— Ἦθελα πενήντα λεπτά, ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινὴς Δεβουσύ, πλησιάζουσα νὰ λιποθυμήσῃ, ἀλλὰ κρατούμενη ἀπελιστικίως ἀπὸ τὴν ἰδέαν της.

— Πενήντα λεπτά; Μὰ, διὰ ποῖον λόγον; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

— Σᾶς ἐξορκίζω, δώσετέ μου τα. . . δανείσετέ μου τα. Ὁ πατέρας μου με νομίζει χαμένην, καὶ θέλω νὰ τοῦ στείλω ἕνα τηλεγράφημα, διὰ νὰ τὸν καθησυχάσω. . . Ἀλλὰ, γιατί, ἐπρόσθεσε, με ὄψιν ἀλλόφρονα, — γιατί γυρίζετε ὅλοι σας ἔτσι; . . . καὶ τὸ τραπέζι, καὶ τὸ ταβάνι, καὶ ὅτι βλέπω; ὦ! μ' ἔπιασε ζάλη μ' αὐτὰ!

Τότε ἡ κυρία, γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχίαν διὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι, ἀμέσως ἐσηκώθη· ἀλλὰ καὶ ὁ σύζυγός της, ἐννοῶν ἐπίσης ὅτι ἡ κατάσταση τῆς ξένης εἶχεν ἀνάγκην ἀμέσων φροντίδων, ἔσπευσε καὶ αὐτὸς πλησίον της καὶ ἐφθασεν ἐγκαίρως ὥστε νὰ τὴν δεχθῆ εἰς τὴν ἀγκάλην του.

Δὲν εἶχεν ὅμως λιποθυμήσῃ ἡ Ἀνδρέα· ἡ ἄκρα τῆς κούρας καὶ αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστή, τῆς εἶχαν ἀφαιρέσῃ τὴν δύναμιν νὰ σταθῇ ὀρθὴ περισσότεραν ὥραν. Καὶ ὅταν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον ἔφερον εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, τῆς ἔδωσαν γρήγορα-γρήγορα κἀτι τι δυναμωτικό, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀνελάμβανεν ὀλίγην πνοὴν καὶ δύναμιν.

— Εὐχαριστῶ, — ἐψιθύρισεν, ἀφίνουσα νὰ πλανηθῆ ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν τὸ σδύον βλέμμα της.

— Εἶσαι τώρα καλλίτερα, μικροῦλα; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ναί, κυρία· πονεῖ ὅμως τὸ κεφάλι μου, πονεῖ πολὺ.

— Θὰ περάσῃ κ' αὐτὸ τὴν ἐβεβαίωσεν ὁ πατέρας.

Ἐσήκωσεν εἰς τὰ χέρια του τὴν ἄρρωστην καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸν καναπέν, ποῦ ἦτο εἰς τὸν διάδρομον.

Καί, ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ ἐσηκώτιζαν γύρω της κύκλον παραπολὺ στενὸν καὶ πολὺ θορυβώδη, ὁ πατέρας μετὰ μίαν λέξιν του, τὰ ἔστειλε ν' ἀποτελειώσωσιν τὸ δεῖπνον των ποῦ εἶχε διακόψῃ ὁ ἐρχομὸς τῆς ξενούλας.

Μόνον τὸ μικρότερον ἀπὸ ὅλο τὸ παιδολόγι, ἕνα χαριτωμένο ζιζανάκι δύο μόλις ἐτῶν, δὲν ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του. Μετὰ τὰ χεῖλην τοῦ ἀκόμη πασαλειμμένα ἀπὸ τὸ γλυκὸ, ἐστυλωθῆ ἔμπρὸς εἰς τὴν Ἀνδρέαν, καὶ καθὼς τὴν ἐκύταζε μετὰ τὸ φεγγερὸν παιδικὸν του βλέμμα:

— Ποῦ ν' το τὸ ὀργανέττο σου, ποῦ ν' το, εἰς, μεγάλο κορίτσι;

Ἡ Ἀνδρέα δὲν ἤκουσε, ἴσως δὲν ἠνόησε· καὶ ἡ ἀφελὴς ἐρώτησις τοῦ μικροῦ ἔμεινε χωρὶς καμμίαν ἀπάντησιν ἐκ μέρους της.

— Γιατί ὄχι ἔφερες δικὸ σου ὀργανέττο; ἐπέμενε τὸ ἀγοράκι μετὰ ἕνα ἐπιπληκτικὸν ναζάκι. Ἄν ἔφερες νὰ παίξῃς ὁμορφα μουσικὴ, ἐγὼ θὰ σοῦ ἔδινά πολλές, πολλές, πολλές πεντάρες· καὶ ὁ μπαμπᾶς πεντάρες, κ' ἡ μαμά, καί. . .

— Ἐλα τώρα, Φράνση· ἄφησε τὸ ἡσυχο τὸ μεγάλο τὸ κορίτσι, — ἐμάλωσεν ἡ μητέρα· εἶνε ἄρρωστο, καὶ πρέπει νὰ κάμῃς ἡσυχία. Ἐλα μαζί μου.

— Γιατί ὄχι ἔχει μουσικὴ του, μαμάκα; Νὰ παίτσω ἐγὼ, ποῦ εἶνε ἄρρωστο μεγάλο κορίτσι. Νά, ξέρω καὶ

«Ἡ θύρα ἦτο ἀνοιχτή. . .» (Σελ. 260, στ. γ'.)

παίζω ἐγὼ· νά. . . ἔτσι παίζουε. . . . Κ' ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ὁ μικρὸς ἐκαμῶνετο μετὰ τὸ χεράκι του ὅτι ἔστρεφε ἕνα φανταστικὸν χερί ὀργανέττου.

— Πολὺ καλὰ, ὠραία! εἶπεν ὁ πατέρας. Τώρα ὅμως, νὰ εἶσαι καλὸ παιδί· τὸ μεγάλο τὸ κορίτσι, πονεῖ τὸ κεφάλι του· πρέπει νὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ κοιμηθῆ. Πήγαινε μετὰ τὴν μαμά σου.

Καί ἔπειτα, στρέφων πρὸς τὴν ξενούλαν :

— Καί τώρα, μικρὴ μου, εἶπεν, ἐνῶ τῆς ἐψηλαφοῦσε τὸν σφυγμὸν κ' ἐκύταξεν εἰς τὸ πρόσωπόν της νὰ ἰδῆ ἂν ἐγένετο καμμία ἀλλαγὴ εἰς τὴν κατάστασιν της, πῆς μου καθαρὰ τί θέλεις.

— Θέλω πενήντα λεπτά. Δὲν σᾶς

Ξανθό Διαβολάκι, Άδρα ης Νεότητος, Άδρα του Πολυγύρου και Αιδεόλην Ψυχήν—ή Ανοδαίονα με την Βασίλισσαν των Άνθων, Χιονοισμένη Περιστέρα, Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα, Κίρκη και Ξανθό Διαβολάκι—ή Μεγάλη 'Ιδέα με την 'Ιδιότροπον Ξανθούλα, Δικηγόρον των Συνδρομητών, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Διακρίθεισαν 'Αρσακίδα και Γλυκειάν 'Ελλάδα—ή Αλάραος με τον Ροβέρτον Γυισάρδον, Αθήνη, Αιγυπτίαν Βασίλοπαίδα, Αευνοκώματον Αιμαλόν και Θύελλαν—ή Θύελλα με το Σκέρσο, 'Αγγελον της Ειρήνης και Νεράιδαν του Γαλιού—ή Παλλάς με την Χαριτωμένην Χιον, Ριγολέττον, 'Εθνομάρτυρα, Βαρόνων Σκαρπίαν και Σπίστο Μοράχο—ή 'Ελληνική Γλώσσα με το Μαγεμένο 'Ακρογιάλι, Αλάραον και 'Αρχοντοπούλαν των Λευκών 'Ορέων—ή 'Ιππίτης του Μεσαίωτος με την Ρέμβην, Ρόδον της Ανατολής και Παλλάδα—ή Ριγολέττος με την Γλυκονούδα, 'Αγγελον Αδερσινόν, Καφεδόμυριον και Τυλαγενομένην 'Ελαίδα—το Νυκτολούδο με το Νεραϊδολούδο, 'Ανθισμένην 'Αμυγδαλίαν, Χιονοισμένην 'Αμυγδαλίαν, Κίρκη Ντόμινο και Μεγάλην 'Ιδέαν—ή Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα με το 'Ενωσις ή Θάνατος, Ναυτοπούλα της 'Υδρας, Ζήτω ή 'Ελλάς, Ζήτω ή Διάπλασις και Καρδίαν υπό Πέτραν—ή 'Αγγελος Αδερσινός με την Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν, Καρδίαν υπό Πέτραν και 'Ενωσις ή Θάνατος—το 'Υπερ Διαπλάσιος με την Γλυκειάν 'Ελλάδα, 'Εσμεράλдан, 'Ενωσις ή Θάνατος και 'Ιωάννην Δόρα—το Κνωπόλεον Δάβαρον με το 'Αρχιζιζάνιον Πύργον, Διακρίθεισαν 'Αρσακίδα, Σκέρσο, 'Ελληνικήν Γλώσσαν και 'Αθάναν τον 'Ελλάδα—ή Χιονοισμένη Περιστέρα με την Χαριτωμένην Χιον, Κίρκη, 'Ονειροπόλον της Δόξης, Κίρκη Ντόμινο και Μαύρον της Βενετίας—ή Βασιλεύς των Κυμάτων με το Ποντικί, Φιλελεύθερον, Ριγολέττον, Πρωτομαγιά και Τυπινόν 'Ιον—ή Μαραμένη Καμέλια με την Ψυχολαμπίδα, 'Υδικόν Λατόν, 'Ανόητο Κορίτσι, Σγαόνα εν τω 'Ωκεανώ και Θύελλαν—ή Μαγεμένη 'Ακροθαλασσία με την Χιονοισμένη Κορυφή, 'Αγγελον Αδερσινόν, 'Ελληνίδα, Τυλαγενομένην 'Ελαίδα και Καρκαζάν—ή Σγαόν εν τω 'Ωκεανώ με την 'Ισοτομαγιά, Βαρελάκι και Χονδροκέφαλον—ή 'Αστήρ της Ειρήνης με την Μεγάλην 'Ιδέαν και Αιγυπτίαν Βασίλοπαίδα.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους φίλους της: Άετόν του Σουλίου (παλαιόν ως ο κόσμος το Π. Πνεύμα που μου ζετείλες στείλε κανένα άλλο!) 'Ονειροπόλον της Δόξης (βεβαίως θα λάβω τα μέτρα μου εγκαίρως) Βασίλισσαν των Άνθων (πολύ καλά) Ανοδαίοναν (να τας συγχαρής και εκ μερούς μου διά το άριστα εύχομαι και ες τα δικά σου και βέβαια χρειάζονται κόποι και κόποι!) Νίβαν Α. Ε. (τό έστειλα) Πρωτομαγιά (έγινης καλά; γράψε μου) Μαινεδοίαν (καλώς να έλθης) Άσμα του 'Ορφέως (σε συγχαίρω διά το βραβείον του σχολείου ή επιστολή σου ώρασιότατη) Παλλάδα (όχι, δεν τό βρήκες άκριβώς τό έναντιον ένδησες τώρα;) 'Ιππίτην του Μεσαίωτος, Μικρό Διαβολάκι (καθένας πρέπει να γράφη τις λύσεις του χωριστά, διότι εις τους Διαγωνισμούς δεν χωρεί συνεταιρισμός) Καύχημα της Πατιδός, (είπαμεν ότι τώρα το καλοκαίρι, συχνά συμβαίνει να στέλλωνται δύο έδομοάδων φύλλα μαζί) Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν (με μεγάλην μου εύχαριστήσιν έδιάβασα τα ζακυνθινά σου νέα) 'Αγγελον Αδερσινόν (εθαύμασα τό τέχνασμα σου αλλά

είσαι πολύ βέβαιος ότι επέτυχε!) Αυτόνομον (σε συγχαίρω διά τον λαμπρόν βαμβύον) Προφιλή 'Ανάμνηση (δεν ένθουμώμαι πλέον—άλλα έτσι φαίνεται!) Κνωπόλεον Δάβαρον (ζήτω λοιπόν!) Γαλήνη (καλό ταξείδι) Σγαόνα εν τω 'Ωκεανώ (ναι, έλπίζω κ' έγώ) 'Αστέρα της Ειρήνης (έστειλα) Γλυκονούδα (όχι, αλλά πρέπει να έχης ύπομονήν και να στέλλης συχνά προτάσεις) Μιμύζαν (περίμενε λοιπόν όταν θα βγαίνουν και βουλευτινες!) Χλόνη (ός εινε! να περάση και ή μεγάλη ζέση!) 'Αμαρτίδα του Ζαλόγγου (εύγε και γράφε μου) 'Ελληνική Γλώσσαν κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 'Ιουλίον θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεικται μέχρι της 19 Αδγουστου
[Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιον δέον να γράψωι τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολείται εν τω Γραφείω μας εις φανέλλους, δν έναςτος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

389. Δεξιγράφος.
Φυσά τό πρώτον βροντερά,
Τό δεύτερον άκούει:
Τό σύνολον ή θάλασσα
Τού Πόντου περιλούει.

Εστάλη από τό Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι

390. Συλλαβόγραφος.
'Αριθμός ένώθηκε με γράμμα,
Μ' άλλο γράμμα και τετράποδο παγύ,
Μέ χαρά δέ τότε ή με κλάμμα
Μ' έκούδάλησαν σε άλλην εποχή,
Και θυμούμαι περασμένα,
Περασμένα ξεχασμένα.

Εστάλη από της 'Εσμερμένης Καλλονής

391. Αίνιγμα.
Εύρισκομαι εις ύψη άχανή
'Αλλά και σε κλειστά μπουκάλια.
'Ονειρα τρέφω και ιδανικά,
Μά και δροσίως τά κεφάλια.

Εστάλη από του Ρόδου της 'Ανατολής

392. Αστήρ.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Εστάλη από του Κνωπολείου Λαβάρου

393. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = 'Αργαίος Βασιλεύς.
2 3 4 5 6 7 = 'Αρετικός.
3 6 1 6 7 = Νήσος.
4 1 3 2 = 'Επιπλον.
5 3 5 7 = 'Αθος.
6 1 6 7 = Μέρος πόλεως.
7 2 3 4 5 7 = 'Αρχαία πόλις.

Εστάλη από του Χρυσομάλλον Δεράτος

394—398. Μαγνόν Γράμμα.
Τη ανταλλαγή τριών γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεων διά τριών συμφώνων, πάντοτε των άνωτων, να σχηματισθοούν άλλα τόσαι λέξεις:

Νικολής, εύσεβής, γεννά, Στέφανος, εύωτος.

Εστάλη από της Μυρόλουσσης Διαφνούλας

399. Διπλή 'Αεροστοιχίς.
'Εκ των δύο μεσαίων γραμμάτων εκάστης

των ζητουμένων λέξεων, τά πρώτα άποτελούν κατά σειράν Κένταυρον, τά δε δεύτερα Νηρηίδα.

1, 'Επίθετον φυτών 2, 'Επίθετον ζώων 3, Λέξις όμηρικη σημαίνουσα πτηνόν 4, Πόλις της Μ. 'Ασίας.

Εστάλη από της Μαινεδοίας

400. Φωνηεντόλιπον.
κλν - τ - θσγκν - ς - τ - ζν - βρν - φρ
Εστάλη από της 'Εθνικής Σημαίας

401. Γρίφος.
οι NNNN N N ούχι, ούχι,
οι N N N N N N ούχι, ούχι, ΚΝΑΙ' +
οι N N N N N N ούχι, ούχι,
οι N N N N N N ούχι, ούχι,
Εστάλη από της Τρικυμιάδους Θαλάσσης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματιών 'Ασκήσεων του φύλλου 27.

312. Καπερανού (κζ, περ, Ναούμ.)—
313. 'Ελαφος (ε, λα, φως.)—314. Νάρκισσος-κισός.—315. Δαναός—Τάναϊς.—316. Σαρπηδόων.

317. I - A - ΔΥΣ - ΣΟΣ 318. Α Σ Π Α Σ Ι Α
Α - Ν Α Σ - Σ Α Σ Δ Κ Ρ
ΔΥΣ - Σ Α Π Α Ι Ν Ι Ο Σ
ΣΟΣ Α Ν Π Ι
ΣΚ Ι Π Ι Ω Ν

319. Τη ανταλλαγή διά του Α: Ι Ο Ω Ο
πάλα, 'Αδανα, Λάιος, όνο- Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η
ρω, 'Ιάσων.—320. ΟΡΤΥ-
ΓΙΑ—ΚΩΝΕΙΟΝ ('ΟλέΚληρος, ΡαφΩδία,
ΤρέΝεβααλ, 'ΥστΕρον, Γωνία, 'ΙανΟς, Αϊών.)
ΜΗΔΟΚΟΣ—ΧΡΩΜΙΟΝ (ΜισΧος, 'Υγε-
Ρια, Δόλω, 'ΟνοΜασσιική, Κυτιον, ΟισΟ-
φάγος, ΣτεΝός.)—ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ ('ΟΡ-
τυγία, ΚΩνειον, ΜΗδοκος, ΧΡΩμιον.)—
321. ΤΙΡΥΝΣ (έκΤός, έδλος, μηΤρυιά, 'ΟΥω,
υπόΝοια, έντόΣθον.—[εξ το σί δι' ως μι-
τρια 0η-ο υπό νι-α έντός 0η, ών.])

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις λεπτά 10, διά δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγότεραι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα 'Ελθετικά με οιοιδήποτε άλλο Κράτος, ως και ταχυδρομικά δελτάρια εξ όλων των μερών, πάντοτε όμως έγγωμια και με τό γραμματόσημον επί της εικόνας. Προτιμώ άπόψεις πόλεων και θαλασσογραφίας. 'Ο ανταλλάσσω μετ' εμού θα έχη ως αντίλλαγμα τά ωραιότερα δελτάρια διαφόρων 'Ελθετικών πόλεων. 'Απάντησις άσφαλστατή και ταχίστη.—Alcibiades G. Doucas, Hôtel Eden, Davos-Platz (Suisse). (Ζ'—175)

Εύχαριστώ 'Αξιολύπητον, ήτις καθίσταται έμοι μάλλον αξιολύπητος, καθότι μοί εινε έντελής άγνωστος.—'Αυτόνομος. (Ζ—176)

Επί θοιαμβεντική εκ του Γυμνασίου άπολύσει σου θερμότατα σοί εύχομαι, φίλτατε Δημητράκη, όπως άείποτε όμοίως διαπρέπης εν τή δολιχοδρομία της ζωής.—Πάρος. (Ζ—177)

Συγχαίρω Μαγαριταρένιο Λάκων δι' επιτυχίαν του Μπαμπά 'Αλάραον φίλδ.—'Πρωτομαγιά. (Ζ'—178)

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταγθεν.—Πολύμνια Μουσικόν, Panderma (Turquie). (Ζ'—179)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>'Εσωτερικού :</p> <p>'Ετησία φρ. 8,— 'Εξαμήνος 4,50 Τρίμηνος 2,50</p> <p>'Εξωτερικού :</p> <p>'Ετησία φρ. χρ. 10,— 'Εξαμήνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Εν 'Αθήναις, 21 'Ιουλίον 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>'Εσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται εκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>'Οδός 'Εδριπίδου άρ. 38, παρά τό Βαγβάκειον.</p> <p>Ετος 29ον.—'Αριθ. 34</p>
---	---	--

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Μικρά σιωπή ήκολούθησε τας λέξεις εκείνας του 'Ιανού. 'Εν είδος μεγαλοπρεπείας περιέβαλλε τό μυστηριώδες πρόσωπον του 'Αρχοντος του Πυρός και επέβαλλε τον θαυμασμόν και τον σεβασμόν συνάμα τό δε αίσθημα τουτο τό συνεμερίζοντο, και άκοντες, οι λευκοί.

'Αλλά ο Χάνς Ρίσιςκ, με την άστρατην της έλπίδος εις τά γαλανα μάτια του, ήρώτησε:

— 'Ο άνθρωπος αυτός εινε φίλος σας; διότι διαφορετικά δεν θα σας έδιδε τόσον πολλά όπλα και ούτε θα σας έφανέρωνε τά θαύμασια πράγματα που έχει ανακαλύψη.

— 'Ο 'Αρχων του Πυρός, από την εποχήν της νηπιακής μου ήλικίας, αντικαθιστά τον πατέρα μου, τον όπολον μου αφήρεσαν ο θάνατος και ο όποιος ειχεν ανταλλάξη μαζί του τον όρχον του Λέοντος. 'Ο Μόνας έχρημάτισε μαθητής του, κ' έγώ τώρα ακολουθώ τά μαθήματά του.

— Βοηθήσατέ μας να τον γνωρίσωμεν! άνέκραξαν τά Δίδυμα. 'Ο Σέσιλ Ρόδς έχει ειπή την άλήθειαν: ο 'Αρχων του Πυρός δύναται να σώση τους Μπόερς!

— 'Αν προχωρήσετε ακόμη προς τά Βορειανατολικά, άσφαλώς θα τον συναντήσετε.

— Θα προχωρήσωμεν! Δειξάτέ μας τον δρόμον.

— Δεν έχετε παρά να έλθετε μαζί μας, αφού ήμεϊς οδηγώμεν τον κ. 'Αμών εις τον δρόμον που ζητείτε . . .

— Εύχαριστώ, 'Ιανέ, ειπεν ή 'Ειλζα. Καί με μίαν χαριτωμένην κίνησιν έ-

πιασε τό χέρι του μικρού βασιλέως και τό έφίλησε με εύγνωμοσύνην. 'Ο νεαρός φύλαρχος των Βανουσιών της έχαμογέλασε, και ειπε σεϊων την κεφαλήν του με τους λεπτούς πλοκάμους, τους περιτυλιγμένους με κόκκινα σειρήτια:

— Μην έλπίζετε!

'Αλλά τά Δίδυμα, με τό ώραϊον έκείνο θάρρος της νεότητος, καμμίαν δεν

«'Ο Γιάγκος ήρχισε να βαδίζει...» (Σελ. 266, στ. β'.)

— 'Ω! δεν εινε ή πρώτη φορά που τον κάνω, και δεν είμαι ο μόνος που τον έχει κάμη. Ζήτημα τύχης εινε μοναχά, και διόλου θαύμα τό βαρέλι μου ήμπορούσε να σπάση επάνω εις κανένα βράχον, κ' έγώ τότε θα έχανόμουν, αλλά τά εκατάφερε λαμπρά έως τό τέλος.

— 'Ανέ, δέικοψε τότε ο Γιάγκος 'Αμών, μάς έχετε ύποσχεθή να μάς ο-

δηγήσετε προς τον Βόριν Βολκώφ μη λησμονήτε λοιπόν την ύποχρέωσιν που άνελάβατε. 'Οσον έλκυστική και άν εινε ή γνωριμία του Ισχυρού φίλου σας, έγώ δεν έννοώ, διά να τον ιδώ, ν' άργοπορήσω ούτε κατά μίαν ήμέραν την άφιξίν μου εις τό μέρος όπου μένει ο ευεργέτης του πατέρα μου.

— Κ' έγώ αυτό ακριβώς έχω ύπ' όψιν μου! απήντησεν ο αδελφός της Σέιννας.

'Ο Γιάγκος δεν του έκαμε πλέον άλλην έρώτησιν. Είς την Πόλιν του 'Ακρωτηρίου, κατά την πρώτην του συνάντησιν με τον Μόναν και τον άνεσιόν του, ειχεν όρκησθή να μη ζητήση ποτέ να ξεχνιάση τά μυστικά των όδηγών του, και δεν ήθελε να παραβή τον λόγον του.

'Ο 'Υβών έν τοσοούτω δεν έλησμονούσε τό έζέχον σημεϊον της διηγήσεως του 'Ιανού, τό «ώραϊότερον άπ' όλα», όπως τό έφαντάζετο, — δηλαδή πως έπέφρασεν ο φίλος του από μέσα από τους καταρράκτας. 'Οταν ειδεν ότι ειχεν έλθη ή κατάλληλος στιγμή, ήρώτησεν, έξακολουθών να στρέψη και τό κλαδί, τό όπολον ήτο περασμένο σαν σουδάλα εις έναν κόμματο κρέας, που ειχε πιάση και καή άρκετά από τό ένα μέρος, έξ αιτίας του ένδιαφέροντος της συνομιλίας.

— 'Αμέ. . . ο περίπατός σου εις τους καταρράκτας; — 'Ω! δεν εινε ή πρώτη φορά που τον κάνω, και δεν είμαι ο μόνος που τον έχει κάμη. Ζήτημα τύχης εινε μοναχά, και διόλου θαύμα τό βαρέλι μου ήμπορούσε να σπάση επάνω εις κανένα βράχον, κ' έγώ τότε θα έχανόμουν, αλλά τά εκατάφερε λαμπρά έως τό τέλος.

«Δεν γνωρίζετε ότι και εις την 'Α-